

[Justitsministeren.]

Foget var saa klar over Justitsministerens Indstilling, at han kunde sige sig det selv.

Til anden Del af Spørgsmaalet, om jeg mener, det er en formildende eller skærpnde Omstændighed, at Regering og Rigsdag ved denne misvisende og urigtige Forklaring blev ført bag Lyset, maa jeg atter fremhæve, at Erklæringen altsaa blev afgivet til Landbrugministeren, der erklærede ikke at have misforstaaet den, og at Retten udtrykkelig har udtalt, at der mangler Holdepunkter for at antage, at Erklæringen skulde være afgivet med urigtigt Indhold mod bedre Vidende. Det er en Hastværks erklæring, der paa enkelte Punkter er blevet urigtigt og uheldigt affattet, men det har ikke efter det oplyste været Udstederens Forsæt at føre nogen bag Lyset.

Endelig spørges der mig, om jeg anser det for rimeligt over for Offentligheden og Retsbevidstheden i vort Land at afvise en retslig Undersøgelse af Strafansvaret med en diskutabel Fortolkning af en Forældelsesparagraf, og af hvilken Grund den offentlige Anklagemyndighed ikke paa eget Initiativ har rejst Sagen.

Til det første Led af Spørgsmaalet, nemlig Statsadvokatens og altsaa senere Rigsadvokatens Henvisning til Forældelsesregelen i Straffelovens § 93, som er citeret før, skal jeg for det første understrege, at Statsadvokaten og Rigsadvokaten begrundet deres Afvisning saaledes: allerede fordi Strafskyld, for saa vidt der overhovedet maatte foreligge et efter Straffeloven strafbart Forhold, maa antages at være forældet. Som det fremgaar af, hvad jeg tidligere har sagt, har en Undersøgelse af Sagen vist, at der ikke foreligger noget strafbart Forhold ved Afgivelse af Redegørelsen af Oktober 1934. Paa Grund af Sagens Karakter kunde jeg maaske have foretrukket, ogsaa fordi jeg kender de ærede Forespørgere saa godt, om Anklagemyndigheden havde begrundet sin Afvisning med det reelle og blot havde gjort en Tilføjelse om Forældelses-spørgsmaalet, men jeg kan ikke kritisere Anklagemyndigheden af den Grund, thi den har handlet efter sædvanlig Praksis og fuldt ud korrekt, idet der ikke er Tale om en diskutabel Fortolkning af Forældelsesparagraffen.

Straffelovens § 163 hjemler, som det er nævnt flere Gange, Straf med Bøder, Hæfte indtil 6 Maaneder og Fængsel indtil 4 Maaneder. Selv om man nu vilde antage, at der ved Afgivelsen af Erklæringen var sket en Overtrædelse af § 163, kan dog selv

de ærede Medlemmer, der har stillet Forespørgselen, efter alt, hvad der foreligger oplyst om Omstændighederne ved Erklæringens Afgivelse, ikke mene, at der overhovedet kunde være Spørgsmaal om højere Straf end Hæfte.

Forældelsen var da indtraadt ved Udlobet af 27. Oktober 1936. Ifølge Straffelovens § 94 løber Forældelsesfristen nemlig fra den Dag, da den strafbare Virksomhed eller Undladelse er ophørt. Over for Rigsadvokaten har det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen — og i Dag har den ærede Ordfører jo gentaget det — anført to Betragtninger, der skulde medføre, at Forældelse ikke var indtraadt. Det ærede Medlems første Betragtning var, at Forældelsesfristen først skulde være begyndt at løbe 13. November 1936, da Østre Landsret afsagde sin Dom i Sehested-Sagen. Det ærede Medlem paaberaaber sig herfor Straffelovens § 94, 2det Punktum, der siger:

„Er Handlingens Strafbarhed gjort afhængig af en senere Begivenhed, løber Forældelsesfristen dog først fra dens Indtræden.“

Han hævder nu, at Østre Landsret ved Dom af 13. November 1936 har fastslaaet, at Erklæringen er strafbar — hvad Retten altsaa ikke har —, og at dette er en saadan senere Begivenhed, som medfører, at Forældelsen først løber fra denne Landsretsdøm. Hertil er jo for det første at sige, at Landsretsdommen ikke har fastslaaet, at Erklæringen er strafbar, men kun, at man har Lov at sige, at den er misvisende uden at dette medfører Straf. Dernæst er det ærede Medlems Opfattelse af Forældelsesregelen fuldstændig misforstaaet. Ingen, der har nærmere Kendskab til Lovfortolkning eller til Domstolens Praksis, kan være i Tvivl om, at Forældelsesfristen naturligvis løber fra Erklæringens Afgivelse. Hvis Erklæringen var strafbar, saa vilde den være det straks, naar den var afgivet, og der kræves virkelig ikke nogen som helst senere Begivenhed, for at denne Erklæring skulde have været strafbar — hvis den i øvrigt var det.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen har dernæst over for Rigsadvokaten paaberaabt sig, at Forældelsesfristen skulde være afbrudt — og det var den ærede Ordfører for Forespørgerne ogsaa inde paa — i Tiden fra 11. Juni 1935, da Justitsministeriet tiltraadte, at den indledede Undersøgelse udvidedes til at omfatte Spørgsmaalet om, hvorvidt der af Udvalget eller dets Sekretær maatte være udvist noget strafbart Forhold, til 6. Juni 1936, da